
LIBROS | Francisco Castro e o seu novo libro, 'In vino veritas'

'Todos temos unha cara B. Se se coñecese, quereríannos menos'

- Francisco Castro presenta o seu novo libro, 'In vino veritas'
- 'Vivimos nunha sociedade que dificulta as relacións verdadeiras', di
- É unha novela de desamor, con algunhas convencións do xénero policial
- O estilo do autor é recoñecible en elementos como a figura do narrador

Montse Dopico | Santiago de Compostela

Actualizado miércoles 06/07/2011

Un detective que é un tipo normal -nin un heroe nin un antiheroe- recibe a encomenda de investigar o paradoiro do marido dunha rica adegueira, Carolina Vilabranca. A súa mellor amiga, unha xornalista que acadou o éxito conducindo un programa rosa, intervén nas súas pesquisas, levándoas por un camiño para el insospeitado. Nada é o que parece no novo libro de Francisco Castro, 'In vino veritas' (Galaxia). O que semella unha obra do xénero policial é en realidade unha novela de desamor e de crítica dunha sociedade que tira ao lixo un tempo precioso hipnotizada diante dunha televisión parva. Os personaxes acaban revelando a súa 'cara B', como a define o seu autor: aquela que, de ser mostrada, faría que os que nos aman xa non o fixesen tanto. E, de novo, un narrador omnipresente reflexiona sobre un mundo no que todo é fráxil, mesmo os afectos.

Di o narrador que é unha novela de amor. Máis ben é de desamor. Xulio, o detective, está desde sempre namorado de Marta, a xornalista, pero ela non pode querelo...

A falta de amor é un xeito de falar do amor, por iso o narrador di que é unha novela de amor. O amor fáltalle a Xulio, a Marta, a Carolina, a todo o mundo. E o que quere todo o mundo, coma ti e coma min, é que o queiran.

O estilo é recoñecible. Os parágrafos longos e case sen subordinadas de 'As palabras da néboa'. O narrador tan presente, como en 'Spam'... Ó mesmo tempo é como unha metáfora do capitalismo, como 'Spam'. Todo vale segundo os beneficios que produce.

Si, hai unha relación clara entre esta novela, 'Spam' e 'Xeración perdida'. Un narrador moi crítico coa realidade que lle tocou vivir. Tomo moi en serio esa idea de que os escritores somos fillos da nosa época. O xeito de narrar é, si, a 'marca da casa'. Non quero ser un escritor tradicional. Non quero ter que pór un guión para introducir un diálogo, ou explicar cando falo eu. O narrador non é un narrador, é Francisco Castro, son eu, ou polo menos o 90% de min, que é un personaxe máis da novela. Este xeito de escribir é tamén un reflexo da realidade que vivimos: fragmentaria, na que recibimos moitos estímulos ó mesmo tempo...

Na novela, a amizade é fráxil, como o amor. Marta non é como Xulio pensa que é. Nin

Carolina.

É que todos temos unha cara B, e se os que nos queren a coñecesen, se cadra non nos querían tanto. Vivimos nunha sociedade que dificulta as relacións verdadeiras. Marta realmente quere a Xulio, é o seu amigo, pero cando todo se enturbia porque a ameazan con despedila ela amósase disposta a pasar por enriba desa amizade. E é así. Hai parellas que rompen para non entorpecer o seu futuro profesional. Creo que é moi triste. Que é unha cesión absoluta.

Xa aclara o narrador que non é unha novela policial. Pero si ten características do xénero. Como a tensión ben mantida ata o final, como 'Spam' ou 'O segredo de Marco Polo'.

Si mantiven algúns dos estereotipos do xénero. A presentación do caso, do detective, a aparición de personaxes que parecen os culpables e despois se demostra que non o son, a sorpresa...

Porén, o detective non responde ós tópicos. Non é heroe nin antiheroe. É un tipo normal.

É un detective como os detectives de verdade. Unha persoa normal, que o máis investiga son cornos e a adolescentes facendo o botellón. Non me gustan os detectives das novelas porque son personaxes moi estereotipados. El é un detective de verdade.

O que si hai é mulleres fatais, moi importantes na trama. Marta e Carolina parécense, e non só polos seus gustos sexuais. As dúas viven pendentes da súa posición social.

Carolina tenta protexer o nome da súa empresa e da súa familia, si. E a Marta vénselle o mundo enriba cando a despiden do traballo. Contrasta así este personaxe coa da súa compañeira Rosalía, que se decata de que non é para tanto. Marta ten a súa carauta de muller de éxito e forte, pero no fondo é como unha meniña, un ser fráxil. Pola contra, Carolina parece unha persoa fráxil, pero ten moita forza.

O narrador intervéñ constantemente. Di que os "famosos" son profesionais da explotación do sufrimento e da mentira, critica os telespectadores "teleignorantes e teleparvos".

É que o libro convida á reflexión sobre a cantidade de tempo que perdemos vendo na televisión programas idiotas.

Lois, o marido de Carolina, deixa que o torturen porque ten unha relación brutal de dependencia cara á persoa que ama.

O libro tamén quere reflexionar sobre esa vertente do amor, a dependencia, que o leva a aceptar unha violencia extrema.

Pero non hai no libro unha ollada moralista nin nada así sobre o sadomasoquismo.

Para nada. Conteí para esa parte coa axuda dunha persoa que está introducida no sadomasoquismo. Poño no libro o exemplo do colar como símbolo de fidelidade, de estar encadeado a unha persoa, e compároo co símbolo do anel. O que digo é que o que fan é moi parecido ó que fai o resto.

Fixeches a primeira presentación desta novela na Feira do Libro de Vigo...

Si, esta foi a primeira. Tamén estaremos no Festigal e na Feira do Libro da Coruña. Estou moi ilusionado con esta novela, que empecei xa no 2006. É a máis longa, en extensión, das que fixen...